

ένος θέματος του Ίωσήφ Κάιν. Το θέμα των δέν ήτο εύκολον, διότι έπρεπε ν' αποδώσουν πιστά στο παίξιμο του πιάνου των ένα παμπάλαιον δι' όρχήστραν γραμμένον έργον με την όλος ιδιαιτέρως είσορασμένη σύνθεσίν του και πρό πάντων την πολυφωνικήν συγχροσίαν του. Πρέπει δέ ν' αναγνωρισθῆ και έπαινεθῆ εἰς τό παίξιμό των ἡ ποικιλία τῆς έμφράσεως, ἡ έπεξεργασία τῆς πολυφωνίας και τό σύγχροσον εἰς τήν εκτέλεσίν των».

«Ας σημειωθῆ εἰς ὅτι οἱ κοιτικοὶ τῶν εφημερίδων τοῦ Μονάχου, οἱ συνηθισμένοι νὰ ζήνουν και νὰ παρρηγοῦν

μετὰ δομιότητος καλλιτεχνικάς κορυφάς, ὅπως ὁ Κροάτικοσ και ὁ Μαριώ, εἶνε πολὺ φειδωλοὶ εἰς εἰπαίους.

Ἡ δεσποινίς Μαριέτου, εἰς τό πρόσωπον τῆς ὁποίας χαριερίζομεν τήν ανατολήν ἐνός καλλιτεχνικοῦ Ἑλληνικοῦ ἀστέρου εὐρίσκεται ἤδη εἰς Κεφαλληνίαν. Κατὰ τό ηθνωπόροσον δέ οὐκέτιεται νὰ δώσῃ Κονσόρτα εἰς Ρουμανίαν και Ρωσίαν, ἐν τέλει δέ και εἰς Ἀθήνας. Τοιοῦτοτρόπως οἱ Ἀθηναῖοι θὰ λάβουν ἀφορμήν νὰ τήν γνωρισθῶν, νὰ τήν θαυμάσων και νὰ τήν χειροκροτήσων.

Μόναχον

ΑΘΑΝ. ΜΙΧΑΣ

ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΕΙΣ ΗΛΙΔΑ - ΕΙΣ ΑΝΔΡΟΝ

ΛΗΞΑΝ αι από τριών έτών διενεργούμεναι ανασκαφαί του έν Ἀθήναις Αυστριακοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου παρά τό χωρίον Καλύβια εἰς τὰ περίχωρα τῆς Γαστούνης. Τάς ανασκαφάς διηύθυνεν εφέτος ὁ ὑποδιευθυντής τῆς Σχολῆς κ. Ὁθων

Βάλτερ. Ἐχων μετ' αὐτοῦ τρεῖς εταίρους τῆς Σχολῆς και τήν διδάκτορα δεσποινίδα Νετόλιτσα.

Ἡ πεδιάς τῆς Ἡλίδος, εκτάσεως ὁ περίπου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, εκτείνεται από τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ χωριοῦ Μπουχιώτη. Ἐν τῇ εκτεταμένη ταύτῃ πεδιάδι ὁ προσανατολισμός τῶν ἀρχαιολόγων δέν εἶνε και τόσοσ εύκολος. Διά τοῦτο δέ και πολύ ἐδυσκολεύθησαν οἱ Αυστριακοὶ σοφοὶ μέχρις ὅτου καταλήξωσιν εἰς ὀριστικόν συμπέρασμα περί τῆς τοποθεσίας τῆς ἀρχαίας Ἡλίδος ἐν τῇ πεδιάδι.

Ἡδη από τριών έτών δοκιμαστικά τάφροι ἐλάχιστον διεφώτιζον τό σκοτεινόν ζήτημα. Ἐπί τέλους πέρυσιν, κυρίως ὅμως εφέτος, ἡ σκαπάνη καθώρισε πλέον ὠρισμένως τήν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως.

Κατ' ἀρχάς ἀπεκαλύφθησαν τὰ λουτρά Ρωμαϊκῶν χρόνων μετὰ τῶν ὑποκαύστων και τῶν διαφόρων των διαμερισμάτων. Παρά τὰ λουτρά ταῦτα και εἰς τινων μέτρων ἀπόστασιν εὐρέθη στοά ἐπιμήκης (93 μ.) Ἑλληνικῶν χρόνων. Ἡ στοά αὕτη φαίνεται ὅτι ἔφερε διπλῆν σισράν κίωνων, δι' ὧν διηρείτο εἰς τρεῖς μοίρας, θά ἀπετέλει δέ μέρος τῆς ἀγορᾶς, διότι ἡ διεύθυνσις αὐτῆς φαίνεται νὰ συνδυάζεται μετ' ἄλλων τειχῶν ἐν σχήματι ὀρθογωνίου. Ἀπαε καθορισθείσης τῆς θέσεως τῆς ἀγορᾶς, ἡ θέσις τοῦ περιωυμοῦ Γυμνασίου, συμφώνως τῇ περιγραφῇ τοῦ Πανσανίου, εἶχε πλέον ἀσφαλῶς εὐρεθῆ. Ὄντως δέ τείχη τινά διήκοντα καθέτως πρὸς τό ὀρθογώνιον τῆς ἀγορᾶς εὐρέθησαν ἀνατολικῶς συμφωνοῦντα τελείως πρὸς τὰς δδηγίας τοῦ περιγηγητοῦ.

Ὀλίγον περαιτέρω τῆς στοᾶς εὐρέθη ὀρθογώνιον οἰκοδόμημα ἐπίσης Ἑλληνικῶν ἢ ἴσως Μακεδονικῶν χρόνων. Ἐχει τό σχῆμα ναοῦ, ἀλλά δέν εἶνε τοιοῦτος, διότι πρὸς ἀνατολάς ἐνθα κατὰ κανόνα ἐκεῖτο ἡ θύρα, δέν εὐρέθη τοιαύτη.

Ἡ καταργασία τῶν λίθων τοῦ οἰκοδομήματος εἶνε λίαν ἐπιμελής και ἡ σύνδεσις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διά συνδέσμων σχήματος Z.

Πρὸς νότον τοῦ ἀνω οἰκοδομήματος ἀπεκαλύφθησαν τὰ λείψανα οἰκίας Ἑλληνικῶν χρόνων. Ἐχει δέ αὕτη τό σύνθετος ὀρθογώνιον σχῆμα τῶν οἰκίῶν τῶν

χρόνων τούτων μετὰ θωματίων περίε μιᾶς κεντρικῆς αὐλῆς φερούσης κίονας. Δοκιμαστικά ἔρρευαι ἐγένοντο πολλαχῶ και πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ θεάτρου, πλὴν μάτην. Μόνον ἡ θέσις τοῦ ποταμικοῦ Μηνίου φαίνεται ὅτι ἀσφαλῶς καθώριση. Ὡς γνωστόν διά τοῦ ποταμοῦ τούτου ὁ Ἡρακλῆς καθῆρε τήν κόπρον τοῦ Αὐγείου. Ὁ κ. Βάλτερ τὸν ἐπαύτισε πρὸς μικρόν ρεῦμα πηγᾶζον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως και εἰσόδῳλον εἰς τὸν Πηνειόν. Ἐξηκριβώθη προσέτι ὅτι ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐξέκλινε τῆς ἀρχαίας αὐτῆς θέσεως. Διότι ἐνῶ κατὰ τὸν Στράβωνα ὁ Πηνειὸς ρεεῖ διά μέσου τῆς πόλεως, τὰ λείψανα τῆς πόλεως εὐρέθησαν εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τινῶν μέτρων ἀπό τοῦ σημερινοῦ ρεῖθρου.

Χαρακτηριστικῆ κατὰ τὰς ανασκαφάς τῆς Ἡλίδος εἶνε ἡ ἀπουσία ἀναγλύφων, ἐπιγραφῶν και ἀγγείων. Οφείλεται δέ τοῦτο εἰς τό ὅτι ἐν Ἡλίδι διενεργεῖται συστηματικῶς ἡ ἀρχαιοκαπηλία. Διά τοῦτο ἡ ἀρμοδια ὑψηροσία πρέπει νὰ ἐπιστήχῃ σύντονον τήν προσοχῆν αὐτῆς και ἐφαρμοσῆ αὐστηρῶς τήν κατὰ νόμιον ποινήν. Οἱ κάτοικοι κατὰ τὰ πρωτοβόργια περιέρχονται τήν πεδιάδα ὤπλισμένοι διά μακράς σιδηρᾶς ράβδου και ἐπιδίδονται εἰς τήν διαρπαγῆν τᾶρων και λοιπῶν ἀρχαιοτήτων, ἄς οὔτοι μεταπωλοῦσι. Καί εἶνε μέγα ἀδίκημα διά μιᾶν Σχολῆν δαπανῶσαν 12.000 κορώνας ἐτησίως ὅπως φέρῃ εἰς φῶς μιᾶν σελίδα τῆς ἱστορίας τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, νὰ μὴ ἀνταμειδῶνται αἱ θυσίαι και ὁ ἐνθουσιασμός αὐτῆς οὐδέ δι' ἐνός τεμαχίου ἐπιγραφῆς ἢ ἀγγείου.

★

Αἱ από δύο και πλέον έτών δαπάναις τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως ἀρξάμεναι μελέται τοῦ κ. Σάουτσιουκ, εταίρου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, κατέληξαν εἰς διδακτικώτατα συμπέρασματα ὡς πρὸς τήν ἱστορίαν, τήν τοπογραφίαν και τήν ἐπιγραφικήν τῆς Ἀρχαίας Ἀνδρου.

Ὡς γνωστόν, ἡ Ἀνδρος κατὰ τήν ἀρχαιότητα μιᾶν και μόνην εἶχε πόλιν, τήν ἑμυνηιον. Ἡ πόλις αὕτη δέν ἐκεῖτο ἐκεῖ ἐνθα ἡ σημερινῆ πρωτεύουσα τῆς νήσου, ἀλλά εἰς τό ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον σημεῖον, ἐκεῖ ἐνθα σήμερον τό χωρίον Παλαιόπολις, ἀπέναντι δηλονότι τῆς Κάρυστου.

Ἡ Παλαιόπολις ἀριθμοῦσα σήμερον περί τοὺς τριακοσίους κατοίκους κεῖται ἐν μαγευτικῇ τοποθεσίᾳ μεταῦ δύο παραφυάδων τοῦ Ὄρουσ Κουδάρας, αἰτίνες φθάνουσι μέχρι τῆς θαλάσσης. Τὸ ἔδαφος πετρώδες και ἀνώμαλον καλύπτουσι ἀπειροὶ ἐλαταί, ἐλόκληρος δέ ἡ τοποθεσία βλέπει πρὸ τὰ νοτιοδυτικά πρὸς τήν Εὐβοίαν.

Τῆν ὀχυρωτάτην ταύτην θέσιν εἶχον ἐκλέξει ὡς τόπον διαμονῆς των οἱ ἀρχαῖοι Ἀνδριοι.

Κατά τὸ πρῶτον ἔτος τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ὁ κ. Σάουτσιουκ ἠσχολήθη, ἔχων ὡς συνεργάτην τὸν Ἑλληνα ἀρχιτέκτονα ἀρχαιολόγον Α. Ὀρλάνδον, εἰς τὴν σχεδίασιν ἀπάντων τῶν αὐτῶτι εὑρισκομένων ἀρχιτεκτονικῶν λειψάνων καὶ εἰς τὸν καταρτισμὸν γενικοῦ τοπογραφικοῦ διαγράμματος τῆς πόλεως. Ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων, ἅτινα ἦσαν μέχρι τοῦδε ἀδημοσίευτα, ἀναφέρομεν τμήμα εὐμέγεθες δωρικοῦ θριγκοῦ ἀνήκον πιθανῶς εἰς βωμιὸν τινα καὶ φέρων κατὰ τὰς μετώπας βούκρανα καὶ τρίποδα. Ἐκ τῶν συμβόλων τούτων εἰκάζεται ὅτι ὁ βωμιὸς θά ἦτο τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Διονύσου ἢ ἴσως ἀμφοτέρων, καθόσον ἔκ τε τοῦ Πausανίου καὶ τῶν εὐρεθέντων νομισμάτων εἶνε γνωστὴ ἡ λατρεία τοῦ Ἀπόλλωνος, μάλιστα δὲ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀνδρῶν.

Ἀνευρέθησαν πρὸς τούτοις βάσεις καὶ κορμοὶ καὶ κιονόκρανα κίωνων καὶ παραστάδων, λίθοι ποικίλως ἐργασμένοι, βόθρα ἐπιτυμίων ἀναγλύφων καὶ γωνία τις μεγάλου οἰκοδομήματος, ἴσως ναοῦ τινος. Δυστυχῶς ἐπὶ τοῦ τελευταίου εἶνε ἐκτισμένη οἰκία.

Εὐρέθησαν ἐπίσης ἀνάγλυφα τινα ἐντεταγισμένα ἢ ἀποκείμενα ἐντὸς οἰκῶν ἰδιωτῶν. Ἐκ τούτων σπουδαιότερα εἶνε ὁ κορμὸς λέοντος ἀρίστης ἐργασίας (ἴσως τοῦ β. π. Χ. αἰῶνος), κεφαλὴ νεαροῦ ἀνδρός, ἴσως Εὐδουλέως, γυναικεῖον Ῥωμαϊκὸν ἄγαλμα καὶ κορμὸς γυμνοῦ ἀνδρός, ἀκέφαλος καὶ φέρων μόνον κατὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμιον τετάρχιον ἱματίου. Ὁ κορμὸς οὗτος, ἐργασίας ἀρκετὰ ἐπιμελοῦς, εἶνε πεποιημένος κατὰ τὸν τύπον τοῦ Ἐριμοῦ τῆς Ἀνδρῶν. Ἔστις καὶ αὐτὸς εὐρέθη παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ εἰς μικρὰν ἀπότῃς θέσει τοῦ ἀκεφάλου κορμοῦ ἀπότασιν.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐν Ἀνδρῶν διαμονῆς αὐτοῦ ὁ κ. Σάουτσιουκ ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀνευρῆ μέγα ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον Ῥωμαϊκῆς τέχνης, ὅπερ εἶχε πρὸ πολλῶν ἐτῶν σημειώσει ὁ Ρόσ, καὶ τὸ ὅποιον μὴ ἀνευρισκόμενον ἐξουρεῖτο ὡς ἀπολεσθῆν.

Τὸ ἀνάγλυφον, τεθραυσμένον κατὰ τὸ ἀνωτμήμα, ἔχει πλάτος μὲν 1 μέτρον, ὕψος δὲ σωζόμενον 1,80 μ. Παριστᾷ Ῥωμαῖαν δέσποιναν ἐλευσμένην λίαν ὑψηλά, σχεδὸν ἀμέσως ὑπὸ τοὺς μαστοὺς (οἶονεὶ κατὰ τὸν συρμὸν τῆς Αὐτοκρατορίας). Ἡ χεὶρ φαίνεται ὅτι ἦτο προσθετὴ, διότι φαίνεται ἡ ἐπιφάνεια τῆς προσαρμογῆς πρὸς τὸ σῶμα, ὡς καὶ ἡ ὀπὴ τοῦ μεταλλικοῦ συνδέσμου. Παρὰ τὴν δέσποιναν εὐρητα παιδίσκη, ἴσως θεραπευτὴς, γονυκλινής, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ συνήθει στάσει τῆς δευτέρας τὸ ὑπόδημα, ἀλλὰ μᾶλλον, καὶ τούτο εἶνε τὸ σπουδαῖον, ἐν στάσει ἰκεσίας.

Ἡ ἀρχαία Ἀνδρὸς ὡς καὶ πᾶσα ἑλληνικὴ πόλις, εἶχε τὴν Ἀκρόπολιν αὐτῆς. Εὐρέθη δὲ αὕτη ἐν ἡ θέσει σήμερον κεῖται τὸ ναῖθριον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἡ ἀκρόπολις αὕτη περιεβάλλετο ὑπὸ τείχος πάχους 2,50 μ. διακοπτομένου ὑπὸ τετραγώνων προεξοχῶν, τῶν Πύργων.

Τὸ τείχος τοῦτο ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς μέτροις τοῦδε ἐλαχίστους ἀσχοληθέντας περὶ τὴν ἀρχαίαν Ἀνδρὸν.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ δὲν ἦτο γνωστὸν μέχρι τοῦδε ἦτο ὁ περίβολος τῆς ἀρχαίας πόλεως. Ὁ κ. Σάουτσιουκ κατέβησε ν' ἀνευρῆ καὶ παρακολουθήσῃ τὰ λείψανα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀκρόπόλεως μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἐχει σχῆμα τεθλασμένης γραμμῆς ἀκριβοῦς ὁμοίας πρὸς τὴν τοῦ πίπτουτος κεραυνοῦ.

Πλὴν τῆς γνωστῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ἰννοῦ τῆς Ἰσίδος εὐρέθησαν εἰς διαφόρους οἰκίας καὶ ἄλλα, δυστυχῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τεθραυσμένοι, ψιφίσματα κτλ.

Μεταξὺ τῶν δύο παραφωδῶν τῆς Κουβάρας σχηματίζεται κοιλίος τις, ἔστις φαίνεται ὅτι ἐχρησίευσεν ὡς λιμῆν τῆς πόλεως. Πράγματι δὲ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος εἶνε εἰσὶ ἐβρατοὶ οἱ λίθοι, οἵτινες ἀπήρτιζον τὸν ἀρχαῖον μῦλον.

Ἡ μελέτη τοῦ κ. Σάουτσιουκ περὶ τῆς ἀρχαίας Ἀνδρῶν θά παρουσιασθῇ ὡς ἐναίσσιμος ἐπὶ ἡγήσεια διατριβῇ εἰς τὸ ἐν Βιέννῃ Αὐστριακὸν Ἰνστιτούτον

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Θέατρον «Ὀλύμπια».

Τὸ «Καρνέ», νέα ἐπιθεώρησις ὑπὸ τοῦ νεαροῦ γελοιογράφου κ. Βώπτη, εἶχεν ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν. Εἶνε μᾶλλον διάφορα νοῦμερα ἀσύνηστα, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐλλογιστικά, ἐπαίως δὲ ἀντικατέστησαν τὰ «Παναθηναία» τὰ ὁποῖα γηράσαντα πλέον, ὑπέκυψαν εἰς τοὺς νόμους τῆς φθοράς. Ἡ παρέλασις τῶν Ἀγγλῶν ναυτῶν, ἡ οἰκογένεια τῶν Ἑρασιτεχνῶν, οἱ μικροὶ συγγραφεῖς, οἱ ἑφῆδροι τῶν γυμνασίων, αἱ ἀπογοητευμένοι Ἀρσακιάδες εἶνε χαριτωμένα. Ὁ κ. Ἰακωβίδης ὡς φρουρὸς τῆς τάξεως ἐσκόρπισε γέλοισιν, ὡς κωμικὸς δὲ τῆς Ἀλυσσίδας τέλειος. Ἡ κ. Νίκα ὡς Ἠτροπαλὴ, ὡς Πόντος, ὡς Ἐπιθεώρησις ἐτραγοῦδῆσεν εὐμοῖρα. Ἡ Φύρος ὡς ἀναμάλιαρα Ἰριγένεια νοστιμιωτάτη, ὡς κοτσομπόλα δὲ ἐδημιούργησεν ἕνα ὑφαιότατον τύπον, ὁ ὁποῖος εὐφυστάτα ἀντεκατέστησε τὸν ῥεπορτερ καὶ τὸ Παράρτημα τῶν ἄλλων ἐπιθεωρήσεων. Ἡ σκηνὴ τῆς Ἠθικῆς μὲ τὸν Ραιολὶ καὶ τὸν Ἐρωτα—παραστατικὴ σάτυρα τῆς ἀνηθικοῦ ἠθικῆς—εἶνε τὸ ὑφαιότερον νοῦμερον. Ἡ Ἐπιθεώρησις τελειώνει μὲ τὴν ἀπαραίτητον φαντασμαγορικὴν σκηνογραφίαν, ἧτις ἐδῶ ἀντὶ Ἀνθεστηρίων ἐπὶ τὸ νεωτεριστικώτερον εἰκόμισεν τὴν Λούνα Πάρκ.

Ἡθογραφία ἐνός ἀλκοολικοῦ δύναται κυριολεκτικώτερον νὰ ὀνομασθῇ παρὰ δρᾶμα τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου «Στὴν ὀπερέττα». Ἐνας

ἀλκοολικὸς κατηνάλωσε τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν προῖκα τῆς γυναίκος του εἰς τὰς διασκευάσεις καὶ τὸ πιότη. Ἐβρᾶσε μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴ ἔχη νὰ ἀγοράσῃ φάρμακα διὰ τὰ βαρύνεα ἀσθενήοντα παιδιὰ του. Καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ ὅποια εἶνε ἀπόροιστος τοῦ Ὀδείου, διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ πρὸς τὸ ἄην ζητεῖ νὰ προσληθῇ εἰς τὸν χορὸν ἐνός Μελοδραματικοῦ Οἴασου. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ὀπερέττας τὴν δέχεται ὑπὸ τὸν ἔθρονά νὰ γίνῃ ἐρωμένη του. Μὲ φρίκην ἀκούει τὸν ἔθρον αὐτὸν ἢ τιμὰ γυναῖκα. Καὶ ἐν τῇ φρίκῃ τῆς σπεύδει νὰ τὸν ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἔχει τὴν δύναμιν πλέον ἀπὸ τὴν κατάχρησιν τοῦ οἰνοπνεύματος οὔτε νὰ σκεφθῇ. Καὶ τὴν σπρώχνει ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀτιμίαν, διὰ νὰ σώσῃ τὰ παιδιὰ του ποῦ πεθαίνουν. Αὕτη ἡ ὑπόθεσις ἢ ὁποῖα ἐκτυλίσσεται εἰς τὴν ἀπράξιιν, εἶνε καὶ ἡ ὑπόθεσις ἔλου τοῦ ἔργου. Εἰς τὴν β' πράξιν γίνονται πρόδες φωνῆς καὶ φιλημάτων ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ. Εἰς τὴν γ' βλέπει ὁ σύζυγος, μεθυσμένος, τὴν γυναῖκα του μὲ τὸν διευθυντὴν, ἐτοιμαζόμενον νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν γκαρσονιέραν του. Ἐννοεῖ ὁ ἀλκοολικὸς τοὺς σκοποὺς των. Καὶ ἐνῶ ἴσως ὁ θεατὴς ἀναμένει εἰς ἐξαφικὴν ἐκλαμψιν τοῦ λογικοῦ του νὰ σκοτώσῃ τὴν γυναῖκα του—καίτοι τῇ συναινέσει του ἐπρόκειτο νὰ ἀπιστήσῃ—ἢ τὸν διαφθορέα, αὐτὸς ρωφᾷ ἀπλήστως ἕνα ποτήρι μπίρα, ἐνῶ πίπτει ἀποτόμως ἡ αὐλαία.

Τὸ ἔργον ἔχει δυνατὰς σκηνάς, ἀλλ' ἡ β' πράξις